

giis Monachorum approbatus censetur, qui vel unum pro receptione supra medietatem suffragium habet. Si vero suffragia fuerint paria pro receptione, & pro reprobatione, iterum rogentur: sique adhuc paria fuerint, reprobatus censetur. XVII. Si forte Novitius Tyrocinii tempore in grave crimen publicum, & manifestum prolapsus fuerit, re prius cum Congregatione Monachorum communicata, Abbas illum sine mora eiciat, ita tamen, ut ejus fama apud seculares, quoad fieri poterit, consulatur. XVIII. Novitius postquam ad suscipiendum habitum in tertia Congregatione approbatus fuerit, Abbas illi habitum susceptionem ad triduum differat: quo intervallo jubeat eundem de statu suo deliberare; utrum scilicet illi placeat vota emittere, aut contra ad seculum redire. Si evoluto triduo Novitius statuerit Religiosam professionem emittere, & Monachus fieri, ad Ecclesiam adducatur, Fratrum coetu deducente; atque coram Abbate ad Altaris latus affidente genua flectat, duobus saltem Monachis professis presentibus, & Abbas de ipsius proposito, ac mente illum interroget. Si que habitum petierit, induatur juxta Ritus Syriacum, postquam pronunciaverit hanc Votorum formulam.

Ego N. N. promitto, ac voveo Deo Omnipotenti, & Rino Abbati Generali N. N. ejusque Successoribus, Obedientiam, Castitatem, & paupertatem voluntariam, usque ad mortem, juxta Regulam, & Constitutiones Congregationis nostrae Monasticae. Item promitto, ac voveo, me nullam dignitatem quaesitum, sive in nostra Congregatione, sive extra, nec ambiturum per me ipsum, nec per alios procuraturum, neque subdole aucupaturum, neque etiam acceptaturum, nisi ad id me coegerit imperium Superioris mei, cui tenor obedire. XIX. Si Novitius Ordinem deseruerit, atque ad seculum fuerit reversus, seu sponte sua, seu Congregationis Monachorum suffragio dimissus, non erit iterum recipiendus, nisi annuente Congregatione Hegumenum: sique horum permisso receptus, sponte sua, aut a Congregatione Monachorum dimissus fuerit, nunquam deinceps recipiatur. Qui vero post primam discessionem receptus fuerit, probationis ejus annus a die reditus supputetur, nec prioris Tyrocinii ulla ratio habeatur. XX. Si Novitius a proposito resilierit, & ad seculum fuerit reversus, atque ibi ad Sacros Ordines eundem promoveri contigerit, sine Congreg. permisso recipiendus non est. XXI. Nec Abbas, nec Congregatio Monachorum suffragia ferre potest pro admissione Novitii ad professionem absque Abbatis Generalis consensu vel expresse, vel tacito, quem ille sine legitima causa negare non debet: & nisi expresse, & nominatim negaverit, dare consensum censendus est. XXII. Cum tempus probationis Novitius expleverit, & professus fuerit, Abbas ad Generalem Abbatem de eodem referat. XXIII. Non permittenda est Novitio promotio ad ullum Ordinem Ecclesiasticum, neque Abbati li-

ceat eundem ad Sacram Ordinationem offerre. Qui Novitium ad Sacros Ordines pro vehi concesserit, a gradu suo excidat, & Novitius ad habitum susceptionem inhabilis censetur. XXIV. Novitius cum Monachis professis suffragium non ferat, neque de rebus ad Ordinem spectantibus interrogetur, neque ullam dignitatem in Ordine habeat, dum probatur, sed ministeriis tantum Monasterii addici potest. Probationis quoque tempore Novitius a Monasterio, in quo ad Tyrocinium admittas fuerit, ad aliud Monasterium non transferatur sine justa causa, nec sine consilio Congregationis Monasterii, quo transferendus est, & ex permissione Abbatis Generalis. Sic autem translatus, cum tempus probationis expleverit, pro ejus admissione eorum Monachorum suffragia rogentur ubi moratur. XXV. Novitius habitum gerat ab habitu Monachorum profectorum illorum induat. XXVI. Sacramenta Poenitentiae, & Eucharistiae Novitius quavis hebdomada semel saltem frequentet neque a Divinorum Mysteriorum participatione prohibendus est sine consilio Patris spiritualis ab Abbate eidem assignati. Et si qui Sacerdos fuerit, a Sacra Oblatione quotidie peragenda suspendendus non est, nisi est, ex causa, & consulto Abbate. XXVII. Si contingat Novitium Clericum Missae interire cum altero Superioris gradus, & loci, sive professus ille sit, sive Novitius, Epitachelion, hoc est, Clericalem stolam non induat, nisi Clericus ille, qui loco, graduque Superior est, illud pariter induerit. XXVIII. Novitium decet silentium tenere praesentibus Abbate, atque Magistro, neque loqui nisi interpelletur, aut ex justa legitimaque causa: neque cum seculari, nisi Abbate, & Magistro annuentibus, & alio Monacho praesente. XXIX. Novitius mensa non assideat, nisi iussus ab Abbate, aut seniore inter Fratres. Si contingat ipso sedente praeterire Abbatem, aut Sacerdotem, statim assurgat, & junctis in Crucis modum supra pectus manibus, submissa, cervice, oculisque in terram defixis persistet, donec ille pertransierit. Pari submissione, reverentiaque se gerat, Abbate, aut alio Sacerdote ipsum alloquente, nec nisi iussus assideat. XXX. Novitius ab Abbate, aut a Magistro reprehensus, statim in genua procidat, tacitusque audiat arguentem: nec nisi iussus, pro se verba faciat, aut sibi objecta refellat: nec nisi illo jubente assurgat.

C A P. II.

De Magistro Novitiorum.

I. Magister Novitiorum intelligat rem esse magni momenti sibi commissam: quandoquidem ex prima Novitiorum institutione pendet majori ex parte eorumdem profectus, & spes nostri Ordinis. Curet igitur, ut in dies per studium propriae perfectionis instrumentum aptius ad eos juvandos reddatur. II. Amabilem se praestet: & vitae integritate, ac discretione ita se gerat, ut omnes Novitii ad ipsum in suis tentationibus confidenter confugiant, eique res suas libe-

libere aperiatur, & ab eo consolationem, & auxilium in omnibus sperent. III. In domo probationis Monasterio conjuncta, vel in Monasterio ipso (nam locum Novitiorum separatim esse magis expediret) Refectorium quidem sit commune, sed mensa aliqua Novitiis designetur post omnes Profectos. IV. Magister Novitiorum privatas tantum poenitentias suis Novitiis imponere poterit: publicas vero, non nisi consulto Abbate. V. Habeat hic idem Magister Novitiorum potestatem ordinariam a Praelatis absolventi a casibus reservatis Novitiis suos, nisi Abbati haec facultas aliqua de causa restringenda videretur, vel alteri concedenda: sed statuti anni temporibus, saltem bis in anno, extra ordinem Confessarius Novitiis offerendus est. VI. Magistrum Novitiorum versatum esse oportet in lectione librorum spiritualium, ut deceptiones, quae in spirituali vita accidunt, intelligat. Novitiis vero eos tantum legendos tradet, quos ad eorum profectum conducere iudicabit, quique sint orthodoxi, & ab Ecclesia Catholica non reprobati. Semihora vero spatium eisdem docebit Orationem mentalem & vocalem, Doctrinam Christianam, & Regulas, atque Statuta nostri Ordinis: praesertim qua ratione accedere debeant ad Sacramenta Confessionis, & Eucharistiae; & quomodo horis Canonicis, & Sacrae Liturgiae interesse eos conveniat. Qui autem literas nesciunt, illos statutas preces recitare docebit. VII. Abbatis est, unum ex Sacerdotibus Monasterii, qui sit praeter ceteris morum probitate, & doctrina commendatus, Magistrum Novitiorum designare. Hunc autem si negligentem in Novitiis instituentibus, aut minus prudentem in eis corrigendis deprehenderit, pro qualitate culpe puniat: idque coram Profectis, non coram Novitiis fiat. Eum vero ab officio remove-re non poterit, nisi Congregatione Monachorum consulta.

C A P. III.

De Profectis.

I. Postquam Novitius professionem emisserit, aliquandiu, Abbatis arbitrio, sive in ministerio Fratrum, sive in studiis literarum exerceatur, ut appareat, an ad Clericorum ordinem promovendus sit, an vero in Laicorum coetu manere debeat; nemo enim in nostra Congregatione ante Novitiatum ad statum Clericorum, sive Laicorum deputatur, sed omnes indifferentes ad quemcumque statum admittuntur: & solum post peractam professionem, postque edita idoneitatis suae signa, ab Abbate, consulta Monachorum Congregatione, ad Clericatum, sive ad statum Laicorum designantur. Hac tamen in re conscientia ipsius Abbatis oneratur, ut nimirum, & rationem idoneitatis anuscujusque habeat, & Monasterii necessitatibus de conveniente numero Sacerdotum, Clericorum, & Laicorum consulat. II. Antequam vero Profectus ad statum aliquem determinetur, semper maneat sub custodia, & cura Vicarii Abbatis; & quantum fieri potest, nullum commercium habeat, vel cum Novitiis, vel cum

aliis Monachis, nisi cum paribus, & aequalibus suis, aut cum iis, qui in eodem ministerio, aut studiis isdem versantur. III. Quamquam autem aliquis ab Abbate ad statum Clericorum deputatus sit, & Ordinem, etiam aliquem Ecclesiasticum acceperit, intelligat tamen, ad ulteriorem gradum sibi aditum nequaquam patere, nisi illum bonis moribus, & comparata ex studiis scientia promeruerit. Abbatis igitur, & Congregationis Monachorum arbitrio relinquatur, ut ipsum ab ulteriore Ordine accipiendo, ad tempus, vel etiam perpetuo arceant: idque potissimum de Ordinibus infra Diaconatum intelligendum est: nam qui servatis servandis ad Diaconatum promotus est, is a Sacerdotio accipiendo nisi urgentissima de causa, nequaquam removeatur. IV. Pari ratione qui diu in ministerio Laicorum deservit, si idoneus postea repertus fuerit, potest ab Abbate, & Monachorum Congregatione ad Ordines etiam majores promoveri; dummodo tamen, postquam ab Abbate ad ministerium laicale adductus est, nec literas didicerit, nec libros legerit, nisi ipso consulto.

C A P. IV.

De Clericis studentibus, & Magistris.

I. Nemo ad ordinem Ecclesiasticum promoveatur, nisi etate in Sacris Conciliis praescripta, aut dispensatione a legitimo Superiore obtenta, & de licentia Congregationis Monachorum, atque Abbatis, qui ordinandum cum literis testimonialibus ad Episcopum loci, aut ad Reverendissimum Dominum Patriarcham mittere debet, tenoris sequentis.

Reverendissime, & Religiosissime Domine Episcopo Civitatis N. aut, Beatissime Patriarcha noster Domine N. Nos Abbas, & Monachi Ordinis S. Antonii Congregatis S. Ista Monasterii N. testamur Reverendum Patrem N. Monachum profectum nostri Ordinis in legitima etate constitutum, vel dispensationem atatis hic annexam habentem & sufficienti doctrina, bonisque moribus praeditum, nulloque impedimento irretitum, dignum esse, qui Ordinem N. a Reverendissima Dominatione tua, vel, a Beatitudine tua, accipiat. Quamobrem, has ei literas patentes dedimus sigillo Monasterii nostri munitas, & subscriptione nostri Abbatis firmatas, die N. mense N. anno N. Loco * Sigilli. N. Abbas Monasterii N. II. In libro Monasterii adnotabitur nomen Ordinati, & Episcopi Ordinantis, & dies, mensis, & annus. III. Si quis ex Profectis permiserit se ordinari absque licentia Abbatis, & Congregationis Monachorum, negotium ejus ad Abbatem Generalem deferatur, qui illum ab exercitio Ordinis suspendat, aliisque poenis plectat. IV. In quolibet Monasterio clericis ab Abbate magister deputetur, qui eos doceat, & ipsi literas diligenter excolant, quarum ope Choro deservire valeant, & Sacerdotii onera digne ferre, ejusque munera pro dignitate exequi. V. In quolibet Provincia, si fieri potest, unum ex Monasteriis frequen-

quentioribus ab Abbate Generali ad excolenda studia designetur, in quo præter Magistrum Grammaticæ, sint etiam alii duo Magistri, alter Dialecticæ, & Philosophiæ, & alter Theologiæ, vel saltem unus Magister post peractum Grammaticæ, Dialecticæ, & Philosophiæ curriculum, Sacram Theologiam exponat, & Dogmaticam præferat, atque Moralem, iuxta methodum ab eodem Abbate Generali præscribendam. Præterea constituatur Præfectus studiorum, cuius cura esse debet, ut tum a Scholaribus, tum ab horum Magistris statutus ordo, & regula studiorum servetur: idemque præerit omnibus actibus literariis, & examinationibus Scholarium. Et si autem ad Abbatem Generalem spectat, tam Præfectum studiorum, quam Magistros prædictos deputare; in mortis tamen aut infirmitatis alicujus eorum casu, Congregatio Monachorum una cum Abbate illius Monasterii, alium in eius locum subrogare poterit, donec Abbas Generalis consulatur, cuius erit spatium etiam annorum assignare, quo Grammaticæ, Philosophiæ, & Sacræ Theologiæ studium perficiatur: distributionem quoque temporis, tam matutini, quam pomeridiani, & vacationes per hebdomadas, & annum; ita tamen, ut neque horarum Canonicarum, Sacræ Liturgiæ tempora, aliaque monastica exercitia a communi Regula, & Constitutionibus præscripta perturbentur, neque vires studentium, aut Magistrorum opprimantur. VI. Quolibet mense disputatio publica fiat, & bis in anno examen. Diebus autem Dominicis habeantur collationes, vel de Sacra Scriptura, vel de Casibus Conscientiæ, aut controversiis in Oriente vigentibus adversus Schismaticos, Hæreticos, & Infideles, iuxta directionem Præfecti studiorum. VII. Syriacam, & Arabicam linguam probe callere curabunt, ut Sacras Scripturas, & Patres, Doctoresque legere, atque interpretari valeant. VIII. Omnia ad studium necessaria subsidia ab Abbate studentibus procurentur. Studentes vero curent, Primo, ut animi puritatem, & rectam in studiis intentionem habeant. Secundo, ut fervor studiorum non extinguat, aut miouat amorem solidarum virtutum. Tertio, ut iis facultatibus operam dent, eosque audiant Magistros, quos Abbas destinabit. Quarto, ut horas studio tam communi, quam privato attributas diligenter observent. Quinto, ut si Magistros studiorum causa convenire debent, horam certam ab Abbate destinatam habeant, extra quam illorum cellas sine peculiari facultate non adeant. IX. In nostra Congregatione nullus gradus, aut prerogativa Magistris, alii've debetur; sed solum Abbati Generali, Hegumenis, & Abbatibus Provinciarum, atque Monasteriorum, donec in ea dignitate fuerint: postea Sacerdotibus professis, iuxta tempus professionis: deinde Clericis item professis: ac postremo Laicis. Abbas tamen Generalis curabit pro laborum, & meritorum ratione tam Magistros, quam alios quoscumque Sacerdotes Monachos remunerari, eos vel Mona-

steris præficiendo, vel ab oneribus, quæ junioribus imponi solent, eximendo. X. Nemo ex Monachis librum aliquem, aut tractatum, aut orationem, sive concionem scribat, nisi consulto Abbate, qui opus per se legat, aut alicui ex Magistris legendum committat. Illud autem in publicum prodire, aut typis imprimi non licebit, nisi prius ab Abbate Generali, & Episcopo, aut Rmo Domino Patriarcha probatum fuerit.

CAP. V.

De Sacerdotibus.

I. Quæ de disciplina religiosa, & instituto nostro servanda omnibus proposita sunt, ea Sacerdotes pro ratione sui gradus sibi præcipue dicta exiliment, & observent. II. Divinum officium nitantur attente, devote, & opportuno tempore recitare, & ad Chorum cum ceteris convenire statutis horis. Ceremonias Sacræ Liturgiæ, aliarumque Ecclesiasticarum functionum accurate discant, & observent, sicutque hac in re uniformes, Patriarchalem Ecclesiam sibi tanquam normam proponentes. Cantus etiam Ecclesiasticos calleant. Sic demum in Liturgia, divinisque Officiis celebrandis pronuntiationem, cantum, & quamcumque aliam exteriorem actionem moderentur, ut non minus aliorum ædificationi, quam propriae devotioni serviant. III. Curam Animarum nemo ex nostris suscipiat, neque in iis, quæ Parochorum, aut Episcoporum juris sunt, se immisceat. Si quando autem ab Episcopo, aut Reverendissimo Domino Patriarcha iussus fuerit Abbas Monasterii, ut ipse, vel aliquis Monachorum in Monasterio, aut in vicinis seu remotis locis populum doceat, vel Confessiones audiat, aut alia quæcumque Sacramenta administret, ab eo facultatem in scriptis habere curet. IV. Nemo ad Confessiones nostrorum audiendas accedat, nisi ab Abbate deputatus, qui simul intelligat, quam facultatem ad hoc munus habeat. Secularium vero nemo Confessiones audiat, nisi obtemperata Episcopi licentia. Perspectos autem unusquisque habeat casus reservatos tum Rmo Domino Patriarchæ, & Episcopo, tum Abbati Generali. V. In casibus conscientiæ, iisque præsertim, qui ad censuras, restitutiones, & casus reservatos pertinent, se se diligenter exercent, earumque rerum compendia & brevem interrogandi methodum, & contra singulorum peccatorum species remedia salutaria, & sacris præsertim Canonibus, comparare studeant: collationesque de prædictis inter se diebus festis habeant. VI. Confessarii ita audiant poenitentes, ut mutuum aspectum fugiant. Quod si locus non erit huiusmodi, ut tabula Confessarium a Poenite dividat, manu interposita inter faciem propriam, & Poenitentem, qui ad latus genua flectere debet, id præstabit. Inaudiendis vero faminarum confessionibus, severos potius, quam familiares se exhibeant, ita tamen, ut paterna quadam, & spiritualis gravitas in eis eluceat. Nemo autem petere, aut accipere quidquam liceat, sive ab iis, quorum confessiones audi-

audiverint, sive ab aliis, quod in pauperes distribuatur, vel alteri satisfactionis nomine restituat, inscio & inconsulto Abbate. VII. Qui vocantur ad eos juvandos, qui morti vicini sunt, ea in promptu habeant, quæ eo tempore ad salutem animarum usui esse possint. Caveant autem, ne quem sermonem de loco sepultura in Cœmeterio Monasterii eligendo, aut de hereditate, vel elemosyna Monachis relinquenda infirmo iniiciant. VIII. Nemo ex nostris ad ullam Archiepiscopatum, Periodeutæ, aut Chorepiscopi dignitatem se promovendi finat sed sacro Presbyteratus Ordine contenti sint omnes etiam Abbates. Si vero Rmus Dominus Patriarcha voluerit Abbates benedicere, eam benedictionem recipere poterunt.

CAP. VI.

De Monachis Laicis.

I. Intelligant omnes primarium vocationis Monasticæ finem esse inservire Divinæ Majestati, & propriam salutem procurare, illudque ministerium obire, quod ex obedientia sibi commissum fuerit. Contenti ergo statu laicali, ad quem ipsos Abbas, & Monachorum Congregatio destinaverit, & in præscripto sibi ministerio sic vitam omnem exigant, ut sibi persuadeat se in ea re obsequium præstare Creatori, ob cuius amorem schema monasticum induerunt. II. Qui Syriace legere, & canere norunt, divina Officia in Choro statis horis cum ceteris persolvant. Qui vero Arabice tantum, horas diurnas, & nocturnas ad usum laicorum compositas legant. Qui autem legere nesciunt, certum precum, & Psalmorum numerum ab Abbate sibi præscriptum ad singulas horas memoriter recitare discant. Quia in re ministerii unuscujusque ratio habebitur, ac præsertim eorum qui in laboriosis exercitationibus occupantur, quique vel prima luce Monasterio ad opus egrediuntur, vel usque ad vesperam regredi nequeunt: his enim horarum loco certas preces Abbas constituet privatim recitandas. Omnes tamen, qui legitima causa impediti non sunt, quotidie divinæ Liturgiæ intersint. III. Postquam sui officii ministerii satisfecerint, si quid vacui temporis superfuert, id totum in alias exercitationes spirituales, aut corporales impendant: eiusque rei causa Abbatem adhibent, ut ipsius voluntatem exquirant. IV. Curent peculiari studio, erga omnes Clericos, & præcipue in sacris Ordinibus existentes, respectum, humilitatemque exhibere, idque magis erga Sacerdotalem Ordinem, scianteque, quod etiam si professi sint, in sacris tamen functionibus cedere debent Clericis etiam Novitiis Ecclesiastico habitu indutis. V. Quia tamen Patres nostri statu laicali, vel minoribus Ordinibus, aut Diaconatu tantum contenti, Deo servasse, Fratribusque præfuisse noscuntur; ideo Monachos Laicos, vel Clericos, aut Diaconos scientia sufficienti præditos, & regimini idoneos, non omnino ab officiis etiam insignibus excludimus, sed posse eos tam ab Ab-

bate Generali, & Congregatione Hegumenorum, quam ab Abbate, & Congregatione Monachorum, atque etiam a Congregatione Generali eligi in Hegumenos, Oeconomos, Procuratores, & Consultores, & ad alias similes dignitates promoveri declaramus; hac tamen salva conditione, ut nunquam in Abbatem Generalem, aut Abbatem Provinciam, sive Monasterii, qui Sacerdotes esse debent, eligantur. Qui autem eo, quem diximus, modo electus fuerit Hegumenus, intelligat sibi primum post Sacerdotes locum convenire extra Congregationes, in Congregationibus vero post Hegumenos Sacerdotes, & ante omnes alios etiam Sacerdotes: VI. Caveant Monachi laici, ne quid sibi capiant, aut alii dent, commodent, mittant, aut quidquam huiusmodi faciant absque expressa licentia Abbatis, aut ejus, qui operi præest. VII. Librum nullum retinere, aut legere iis licebit sine Abbatis licentia, cuius prudentiæ erit eos illis legendos assignare, qui magis ad spirituales ipsorum profectum expedire videbuntur.

CAP. VII.

De ordine domestico, & de honestate extra Monasterium servanda.

I. In unoquoque Monasterio distributio horarum in tabella describatur, & in loco patente ponatur, in qua secundum anni tempora diligenter notentur horæ Chori, idest Vesperarum, Completorii, Nocturni, Matutini cum Tertia, & Sextæ atque Nonæ; item Hora Liturgiarum privatarum, & solemnium. Item hora prandii, & cœnæ; denique hora operis manuum, seu ministeriorum, aut studii, & hora, qua Fratres cubitum eunt, usque ad signum, quo excitantur. II. Ab Abbate constituatur Monachus, sive Vicarius, sive alius quicumque, cuius officium erit tempore Orationi, & reliquis exercitiis assignato observare, num omnes iis vacent: item observare omnia, quæ ad honestatem, & decorem externam pertinent, Ecclesiam, & Monasterium in locis publicis perlustrando, & si quid inconveniens deprehenderit, ad Abbatem referat. III. Ad mensam habeatur lectio. Silentium autem nunquam ab Abbate dispensetur. Si quem vero extraneum Ecclesiasticum, aut secularem contigerit ad Monasterium divertere, ipse Abbas solus, vel adhibito aliquo alio Monacho, pro illius viri dignitate, poterit simul cum illo cibum sumere, idque si fieri poterit, extra Refectorium: alioquin vel ante, vel postquam Monachi in Refectorio cibum sumperint. IV. Cum Monachus de Monasterio exire non debeat, nisi socio adhibito, quem sibi Abbas assignaverit, advertat Abbas, ut sic socios accomodet, ne focis graves sint, aut molesti, neque nimis familiares, aut suspecti. V. Nisi necessitas coegerit (quæ tamen ab Abbate erit cognoscenda, & probanda) Monachi, ad ministeria, sive ad studium intra Monasterium additi, de Monasterio egredi non permittantur, nisi bis in hebdomada, & cum

& cum interpolatione dierum, peractisque prius ministeriis necessariis: idque ita ab Abbate per turnum distribuatur, ut & disciplina Regularis in Monasterio nihil detrimenti capiat, & omnibus per hebdomadam Monachis facultas exeundi e Monasterio equaliter detur. Diebus autem Dominicis, & festis majoribus nemo possit veniam exeundi obtinere, nisi celebratis prius Divinis Officiis, aut eo dumtaxat temporis spatio, quod a Divinis Officiis vacuum est. VI. E Monasterio egressi, honestatem & modestiam incessu, manibus, colloquio, oculis exhibeant: loca remotiora, & Ecclesias minus frequentes adeant: personas, vias, ades, officinas suspectas, aut infames divitent: cum secularibus non tantum familiaritatis habeant, ut vel secreta Monasterii iis revelent, vel ex frequenti eorum conversatione a Monastica disciplina relaxentur: multoque magis a seminarum colloquio abstineant, neque eas invisant, aut ad illas scribant, nisi in magna necessitate, aut cum spe magni profectus spiritualis, & consulto expresse Abbate. VII. Non permittat Abbas, ut Monachi munuscula offerant Magistratibus, aut eorum aulas frequentent, aut amicitias quocunque modo ambiant: praesertim si deprehenderit eos hac via ad Ecclesiasticam Dignitatem, vel in Religione gradum prorere, Si quem vero huius ambitus reum invenerit, graviter puniat, & ad Abbatem Generalem deferat. Idem de Abbate dicendum, si praeter consuetas, & necessarias Magnatum visitationes, munerumque oblationes, vel quid novum introducere tentaverit, vel ipse Magnatum amicitias plus aequo captare deprehensus fuerit.

CAP. VIII.

De fundatione Monasteriorum: & receptione Hospitum: deque vitanda Monachorum vagatione.

I. Nullum Monasterium, nisi accedente consensu, & benedictione Episcopi, & Reverendissimi Domini Patriarchae, & de licentia Abbatis Generalis, atque Hegumenorum Nobis a fundatoribus, aut patronis oblatum, accipere debemus, vel de novo fundare possumus. Quisquis vero Abbas, sive propria, sive Congregationis etiam Monachorum auctoritate id fecerit, poenae gravioris culpa subiaceat in Religione, si licentia tantum Abbatis Generalis, & Hegumenorum defuerit, & puniatur etiam ab Episcopo, & Reverendissimo Domino Patriarcha, si absque horum consensu id factum fuerit: Omnesque Monachi Abbati consentientes, eidem poenae subiaceant, & actus monastici ibidem facti, ut Novitiorum admissio, ac professio, iriti, & inanes declarantur. II. Illud vero solum Monasterium fundare, vel accipere ut supra, nobis licet, in quo monastica disciplina observari possit, sufficiens Monachorum numerus ali: idque vel ex annuis redditibus Monasterio legatis, vel ex terrae fundo, de quo ex labore manuum vivere possunt. III. Omne Monasterium, quod

Monachi nostrae Congregationis inhabitant, honesta clausura muniatur. Sic autem sit clausum, ut mulieribus cuiuscunque dignitatis, aut Ordinis nulla ratione pateat. IV. Extra ipsius Monasterii clausuram, vel in loco intra Monasterium ad id destinato, Hospitium erigatur, in quo Hospites ad nos divertentes accipi possint: Et mulieres quidem in loco valde remoto, ac prorsus separato a viris, & a Monasterio. Neque Abbas, neque Congregatio Monachorum potest alicui vel Ecclesiastico, vel Saeculari Cellam in ipso Monasterio vel ad breve tempus assignare, nisi in Hospitio locus omnino defuerit, aut persona accipiendae minime convenerit, ut cum Episcopus, aut Ritus Dominus Patriarcha ad nos divertit. V. Nulli Abbati, aut Economo licebit Monasterium aere alieno gravare absque inevitabili necessitate: nec vendere, aut commutare, vel quovis modo alienare possessiones, fundos, aut annuos census Monasterio donatos, aut acquisitos, sub poena depositionis ab Officio, & inhabilitationis tam Abbatis, quam Economi, & Monachorum, si assensum ad hoc praebuerint: nisi obtenta prius facultate ab iis, ad quos spectat, & consensu Abbatis Generalis. VI. Pecunia exacta de redditibus Monasterii, aut a benefactoribus Monasterio donata, non retineantur in manu cuiuscunque, sed in arca statim reponantur sub duplici clave, quarum una sit poenae Abbatis, & altera poenae Economi. Item instrumenta fundorum Monasterii, vel rerum donatarum, Testamentorum clausulae, aut alia quaecunque documenta ad res temporales Monasterii spectantia, in publica forma redacta, in Arca vel in Archivio communi reponantur sub duplici clave, ut supra. VII. Quaecunque Monacho professio donatur, sive ex hereditate proveniunt, tam mobilia, quam immobilia, omnia Monasterio statim, & sine dilatione applicentur: usus tamen aliquantum rerum, ut librorum, ei concedi poterit ex licentia Abbatis, ita tamen, ut ex eo usu paupertas religiosa non laedatur, neque murmuratio, aut amulatio in ceteris Fratribus oriatur. VIII. Inventarium bonorum tam mobilium, quam immobilium in omnibus Monasteriis fideliter, & accurate descriptum in Archivio conservetur, & unum illius exemplar ad Abbatem Generalem mittatur. Item habeatur Inventarium onerum sive obligationum erga Fundatores, & Benefactores, tam Vivos, quam Defunctos, quibus Abbas satisfieri diligenter curet. IX. Monasteria nostra ita sint invicem conjuncta, ut Monachi possint, Abbatis Generalis arbitrio, ex uno in alterum libere transferri, & ubicumque is voluerit, ad tempus, vel perpetuo collocari. Eius tamen prudentiae erit, ut non temere Monachos sic transferat, sed habita ratione necessitatis Monachorum, & Monasteriorum, & consultis prius, si fieri poterit, aut expedire judicaverit, Abbatibus, qui debent ipsum de statu suorum Monachorum, ac Monasteriorum certiores facere. Bona-

vero mobilia, aut immobilia unius Monasterii ad alterum nequaquam transferantur: maxime si a Fundatoribus ea fuerint certo loco assignata: sed quae Monachorum labore, vel ex hereditate Consanguineorum, aut donatione amicorum cuiquam eorum facta, ad Monasterii reditus accesserint, iis poterit Abbas Generalis necessitatibus Monasteriorum indigentium prudenter subvenire; sic tamen, ut Abbates occasionem inde non arripiant, Monasteria sua negligerent administrandi. X. Si Abbas experimento comperit, quemquam suorum Monachorum, vel Coeli inclementiam, ferre non posse, vel alia quacunque de causa communitati expedire, ut inde discedat, & ad aliud Monasterium proficiatur; de consilio Congregationis Monachorum Abbatem Generalem admoneat, qui illum pro sua prudentia ad aliud Monasterium migrare iubebit. Si vero in longinqua regione fuerint, ita ut Abbas Generalis consuli tempore opportuno nequiverit; tunc Abbas de consensu Congregationis Monachorum mittere poterit Monachum cum literis ad Abbatem Generalem, qui illum in quocunque voluerit Monasterium transferet. Sive autem ob infirmitatem, sive ob pravos mores dimissus fuerit Monachus, omnia quae ad iter necessaria erunt, magna charitatis significatione subministrantur ab eo Monasterio, unde dimittitur. Si vero in commodum, & utilitatem alterius Monasterii mittitur; illius sumptibus & expensis mittetur. Caveant tamen frequentes Monachorum translationes, ne Monasteriis oneris sint; nec illas sine necessitate fieri permittant. XI. Quemadmodum nulli Monachorum licet recedere de Monasterio, in quo per Abbatem Generalem collocatus est, ita nulli Abbatum fas erit advenientem Monachum recipere, nisi licentia proprii Abbatis Generalis in scriptis obtenta: alioquin tam qui recipit, quam qui recipitur, poenam Monachorum vagorum subeant, arbitrio Abbatis Generalis. Si quis vero Monachus a proprio Abbate, vel a Fratribus eius Monasterii, in quo versatur, se injuriam, aut persecutionem pati affirmaverit, volueritque Abbatem Generalem adire; non idcirco ei licebit inconsulto eodem Abbate Generali, aut saltem Abbate, & Congregatione Monachorum sui Monasterii annuente, e Monasterio proficisci; sed debet ad ipsum Abbatem Generalem scribere, & licentiam ab illo primum obtinere: alias ab eodem Abbate Generali tanquam vagus puniatur. XII. Nullus, etiam si Abbas fuerit, possit ire extra suam Provinciam quocunque titulo, vel praetextu, neque ad parentes, consanguineos, vel affines; neque ullam peregrinationem etiam sacram suscipere, absque speciali licentia Abbatis Generalis: neque ex uno Monasterio ad aliud se transferre etiam pro rebus proprii Monasterii absque consensu Congregationis Monachorum; nisi Monasterium, ad quod se confert, adeo vicinum sit, ut uno die ire ad illud, & redire ad proprium Mona-

Bull. Rom. Tom. XIV.

sterium valeat. Si quis Abbas huic constitutioni contraverit, ab Abbate Generali puniatur. Ceteri vero Monachi non Abbates, qui sine licentia Abbatum suorum de uno Monasterio in aliud pergunt, vel peregrinationem suscipiunt, in Monasterio includatur arbitrio Abbatis, qui jejunium insuper illis ad tempus praescribat. XIII. Nulli tam Monachorum, quam Abbatum licebit offitium, aut per pagos, sive per Ecclesias mendicare. Si tamen aliqua necessitas urgeat fuerit aliquod petendum ab aliqua persona, id fiat Religiose, & modeste per Monachos ab Abbate designatos. Si vero per pagos, vel civitates propter gravem Monasterii necessitatem mendicandum fuerit, id non fiat, nisi licentia ab Episcopo, & Ritu Domino Patriarcha in scriptis habenda.

CAP. IX.

De subiectione erga Praelatos.

I. Cum noster Ordo in medio Nationum Haereticarum, & Infidelium versetur, atque ab Universalis Ecclesiae Capite marium terrarumque spatiis disjunctus sit; diligentissime curent Abbas Generalis, Hegumeni, & Abbates Monasteriorum, atque Provinciarum, eorumque Vicarii, ne aut ex locorum distantia, aut proximarum Gentium consuetudine charitas, atque devotio Monachorum erga S. Petri Apostolorum Principis Cathedram, & Romanos Pontifices quoquo modo refrigescat; quin sedulo satagant, ut omnes Monachi intelligant obedientiam, & obsequium erga Sedem Apostolicam Romanam esse velut nostrae Religionis fundamentum, & characterem, quo a ceteris Orientis Nationibus Syri Maronitae se discerni voluerunt. Pretiosissimum itaque hoc majorum nostrorum depositum custodire summo opere nitantur, & omni ope contendant, ut tum opere tales se esse palam & publice fateantur, quales eos esse oportet, qui officii sui, & Beneficiorum ab Ecclesia Romana acceptorum haudquaquam immemores sunt. Et quoniam Divino mandato jubemur proximi etiam nostri salutem curare, diligentissime studeant, antiquorum nostrorum Patrum, ac praesertim Monachorum S. Maronis, qui pro Catholica Religione strenue decertarunt, vestigiis inhaerendo, occasiones captare ad Orthodoxae Fidei propagationem, & ad profectum nationum ab Ecclesia Catholica dissidentium, inter quas versantur: neve earundem deserent, aut negligant conversionem; sed cum omni charitate & patientia, Divino adiutorio freti, procurare illam opportune, importune, arguendo, increpando, obsecrando nitantur. II. Honorent quoque post Summos Romanos Pontifices matrem suam Antiochenam Ecclesiam, & Ritu Dominum Patriarcham, toti Nationi, Ordinique nostro ab eadem Romana Ecclesia prepositum, cui tamquam Patri, peculiari affectu & devotione addicti sint, ejusque decretis, & constitutionibus

F f

bus

bus omnibus quæ Fidei Catholice, aut Romanis Pontificibus non adferantur, parcent, & obtemperent. Nomen quoque ejus post Romanum Pontificem, tam in sacra Liturgia, quam in Divinis Officiis de more commemorent. In rebus dubiis & gravibus, quæ Ordinem nostrum concernunt, illum consulant. Antequam Congregatio Generalis fiat, ejus benedictio ab Abbate generali petatur; postquam facta est, electi Abbas Generalis, & Hegumeni ipsum adeant, benedictionem accepturi. Si opera nostra in rebus Ecclesiasticis, ad Sedem Patriarchalem Antiochenam spectantibus, uti voluerit, paratos se exhibeant. Nullum cum ipso, aut reliquis Prælati dissidium habeant, neque rebus ad ejus, sive Prælatorum auctoritatem pertinentibus se immisceant; sed meminerint se illius, & Prælatorum, in quorum Diocesis versantur, obsequiosissimos filios esse. Si quis huic Regule quoquo modo contravenisse compertus fuerit, severissime puniatur. Post Rmum Patriarcham, Episcopo loci debitum honorem, & obsequium deferant, ejus quoque nomen in sacris Diptychis recitantes. Sacramenta exteris non administrent, neque concionem ad illos habeant, aut catecheses faciant, aut ullum ministerium sacrum publicum obeant ad populum, sine expressa ejus licentia. IV. Episcopos, Chorepiscopos, Archipresbyteros, & Parochos, omnesque tam Rmi Domini Patriarchæ, quam Episcopi Ordinarii Ecclesiasticos Ministros, quo par est honore, prosequantur. In eorum officiis sese ne immisceant, neve sacram ullam functionem cum secularibus, vel erga seculares exercent, nisi iussu Episcopi, & beneplacito Parochorum. Curam animarum perpetuam Monachi ne gerant, neque etiam ad tempus Civitatibus, sine licentia Rmi Domini Patriarchæ, & Episcopi Ordinarii: in pagis vero, ac præsertim in locis Monasterio contiguis, possunt, si Episcopus voluerit, ad tempus supplere absentiam, vel defectum Parochorum, Sacramenta necessaria administrando, concionando, & catecheses faciendo. V. Quomodo autem Monachi cum Principibus, & Potestatibus sæculi se gerere debeant, monet Apostolus, inquit: *Omnis anima Potestatibus sublimioribus subdita sit, non solum propter iram, sed etiam propter conscientiam; nec tantum bonis, & modestis, sed etiam dyssolis.* Reddere autem jubemur omnibus debita, cui tributum, tributum: cui vectigal, vectigal: cui timorem, timorem: cui honorem honorem. Si quem igitur Principum secularium contigerit ad nostra Monasteria divertere, maxime si Fidelis fuerit, omni honore illum prosequantur. In negotiis tamen Magnatum nequaquam se ingerant: *Nemo enim militans Deo, implicat se negotiis secularibus;* neque eorum aulas frequentent, aut amicitias ambiant; multoque minus eorum opera, aut patrocinio adversus Ecclesiasticas Potestates utantur: Si quid vero cum illis circa bona temporalia Monasteriorum agendum, aut trafigendum

erit, id ab Abbate, aut Economo sic fiat, ut Religiosæ humilitatis nunquam oblivescatur, Curent denique, quantum fieri poterit, ut Monasteriorum fundi, possessionesque a tributis, & vectigalibus immunes sint.

CAP. X.

De his, quæ observari debent in exigenda ab Abbatibus, & reddendo a Monachis ratione conscientia

I. Cum hujus Regule finis sit spirituale auxilium Monachorum, Abbas summopere caveat, ne vitio suo eadem Fratribus gravis, & intoleranda fiat; atque ab ejus observatione paulatim avertatur, cum magno suarum animarum, atque Ordinis detrimento. In hoc proinde casu se Patrem exhibeat, adeo ut Monachus ad ipsum cum filiali fiducia recurrere allusecat. II. Non est cogendus Monachus, ut conscientiam suam Abbati aperiat in iis rebus, de quibus confessus est, aut confiteri debet apud Sacerdotem. Omnia autem, quæ Abbati in hac materia revelantur, intelligat ea sibi sub secreto naturali dicta; quod tamen de iis dumtaxat intelligendum est, quæ quis de se ipso, suisque defectibus, aut tentationibus Abbati aperit: quæ enim de aliis Monachis denunciat, ea sub secreto non cadunt, nisi quoad personam denunciantis. III. Hoc secretum Abbas cautissime servet, nec faciat quidquam ex notitia inde habita, quoad res denunciantis, nisi expressam ab eodem habuerit facultatem. Si quis vero hujus secreti fidem quovis modo fregisse convictus fuerit, denunciatur Abbati generali, qui delinquentem severe puniet. Hinc Abbas, vel Præfectus rerum spiritualium fatagat, ut Fratres intelligant poenas impositas fractioni prædicti sigilli, ut inde metum omnem deponant, & ad usum hujus praxis promptiores reddantur. IV. In domesticis exortationibus ab Abbate inculcet tam sanctus, & laudabilis mos a SS. Patribus nostris inductus, & Alumnis suis maxime commendatus. Item ejus necessitas, & utilitas, non solum ad privatam, sed etiam ad commune bonum spirituale ostendatur. V. Unusquisque igitur magna cum puritate sub sigillo secreti naturalis, aut quacumque ratione ei placuerit, totam animam suam Abbati manifestam faciat, aperiendo defectus suos, eos præsertim, quibus magis gravatur. Quos vero in Fratribus suis deprehenderit defectus, eidem Abbati revelet, ut congruum remedium aptare possit. VI. Capita autem, quibus conscientia propria ratio reddenda erit, hæc fere sunt: ex quibus cum ea retulerit, quæ ad plenam sui manifestationem dicenda putaverit, petat ab Abbate, ut seipsum interrogando juvet, ac suppleat, si quid esse judicet, quod ad majorem ipsius Monachi profectum opportunum esse videatur. Primo, an vivat contentus, juxta suam vocationem, & quomodo se habeat circa vota substantialia Religionis. Secundo, an sentiat aliquas animi perturbaciones, mole-

molestias, & de facilitate, seu difficultate; & modo eis resistendi: & ad quos affectus, vel peccata sit magis propensus, & incitatus, & quomodo observet quæ ex Constitutionibus, & Regulis tum communibus, tum Officii sui ad ipsum pertinent. Tertio, quomodo rebus spiritualibus sit affectus: quarum virtutum studio præcipue intentus. Quantum temporis orationi tribuat, & num vocali, an potius mentali juvetur. Num in exercitio rerum spiritualium consolationem habeat, an vero contra, defolationem, & vagationem mentis patiatur. De fructu, quem ex Sacra Communionem, & Confessione, & aliis exercitiis spiritualibus percipiat. De mortificationibus, poenitentis, & aliis, quæ faciunt ad spiritum profectum, & in specie de præparatione ad injurias, & alia molesta æquo animo ferenda. Quarto, de Fratribus, & quomodo ex eorum conversatione proficiat in Domino; & an alicui sit plus familiaris, quam aliis san aversionem animi sentiat ab aliquo, & an offensus sit in aliquo a quopiam, & quomodo sit affectus erga omnes. Quinto, num post ultimam rationem conscientie, quam reddidit, majorem, aut minorem fructum fecerit. VII. Quod Monachus cum Abbate, idem præstare debet Abbas cum aliquo ex Monachis circa rationem conscientie propriæ reddendam.

CAP. XI.

De Renovatione Votorum.

I. Ut firmitus monastica disciplina retineatur, Monachi nostri in die festo S. Patris Antonii die 17. mensis Januarii vota solennia quolibet anno renovent hoc modo. II. In Congregatione Monachorum una hebdomada ante festum S. Patris nostri Antonii Abbas moneat omnes Religiosos de futura Votorum renovatione, ut unusquisque se præparet ad Confessionem sacramentalem in pervigilio festi, vel ipso die faciendam: ubi Communionem Fratrum, ac Liturgia absoluta, congregentur omnes in locum a secularibus separatam, in quo Abbas faciat brevem adhortationem de votis mox renovandis: deinde cantatis Litanis B. V. M., & recitatis secreto Oratione Dominica, & Salutatione Angelica, ipse Abbas flexis genibus coram Altari legat clara voce sequentem formulam. Ego N. N. renovo meam professionem monasticam, & promitto Deo Omnipotenti, Beatissima Virgini Mariæ, Sancto Patri nostro Antonio, & Reverendis. meo Abbati generali N. N. ejusque Successoribus, obedientiam, paupertatem, & castitatem usque ad mortem, juxta Regulam, & Constitutiones nostras. Item promitto me nullam dignitatem sive in Ordine nostro Monastico, sive extra, ambiturum, vel postulaturum per meipsum, aut per alios, seu acceptaturum, nisi iussu Superiorum. Si sit Abbas Generalis, omittat ea verba, & Reverendiss. meo Abbati generali, ejusque Successoribus, & eorum loco dicat, & Reverendiss. Abbati generali pro tempore existenti. Tum surgens Abbas ad latus dextere

Bull. Rom. Tom. XIV.

rum Altaris sedeat. Mox alii Monachi juxta antiquitatem suam in professione eandem formam renovationis Votorum ex chartula, sive libro in manibus Abbatis existente, genuflexi ante ipsum Abbatem proferant. Quibus finitis, surgat Abbas, & omnibus aliis genuflexis faciat abolutionem, dicens. Deus miseratur vestri, & dimittat debita vestra, & condonet peccata vestra, & perducatur vos ad vitam eternam. Respondent. Amen. Abbas. Benedicat vos Omnipotens Deus: Pater, & Filius, & Spiritus Sanctus. Respondent. Amen.

CAP. XII.

De Monachis infirmis, et decedentibus.

I. Cum Monachus graviter agrotare cœperit statim confiteatur Abbati, vel Confessario ab eodem deputato, & sacra Communionem reficiatur, servata ad hoc hora magis conveniente, antequam cibum capiat, nisi infirmitas nimium urgeret. Nec ultra unum a gravi infirmitate diem. Confessio differri poterit, & si fieri potest, etiam Communionem: & statim præsentibus duobus, vel tribus Monachis debet infirmus Abbati, vel Economo revelare bona omnia, quorum usum habuit, nec in Inventario descripta sunt. Alioquin si monitus ab Abbate, omnia, quæ supra dicta sunt, facere detrectaverit, atque illum mori contigerit, Ecclesiastica sepultura privetur, & suffragiis divinis. Si vero temporalium bonorum administrationem habuerit, postquam cœperit graviter agrotare, & maxime si nulla sit spes salutis, Abbas duobus, aut tribus testibus Monachis omnia illius repositoria vilitet, & faciat debitum Inventarium. Siquæ necessitas postulaverit, ejus ministerium alteri tradat, donec infirmus convalescat, vel moriatur. Idem de Abbate infirmo dicendum, sive Abbas Monasterii sit, sive Hegumenus, sive etiam Abbas Generalis. Quacumque autem in cella Monachi post ejus obitum reperta fuerint, Monasterio applicentur. II. Diligens cura infirmorum habeatur, eisque secundum infirmitatis indigentiam, & secundum Medicorum consilium provideatur de omnibus necessariis. Et aliquis Religiosus, ac pius Monachus non aliunde occupatus eis specialiter assignetur, qui sciat, possit, & debeat ministrare. Cumque horas Canonicas gravati morbo per se ipsos recitare non possint, tunc, si sustinere possunt, dicantur coram eis ab aliquo. III. In quolibet Monasterio, ubi commode fieri poterit, segregetur locus pro infirmis, etiam cum Oratorio: ubi singulis diebus Missa celebretur, si quis sit infirmus, qui eam audire possit. IV. Item in Ecclesia Monasterii decenter, & honeste conservetur sacrosancta Eucharistia pro Monachis, & familiaribus nostris, in casu necessitatis eis porrigenda. V. Item Oleo benedicto infirmum unget Abbas, vel ejus Vicarius, juxta Ritus Sacra Lampadis, sive Extreme Unctionis: & habeantur in quolibet Monasterio libri Rituales, tam pro Eucharistia

stia administratione, quam pro Extrema Unctione, & pro commendatione Animæ, & Exequiis. VI. Nullus Monachus permittatur uti scientia Medicinæ tam pro Monachis, quam pro secularibus, nisi dispensationem a legitimis Superioribus habeat, idque sine periculo, & sine mercede, sed ex sola charitate faciat. VII. Abbas Monasterii obitum cuiusque Monachi in suo Monasterio decedentis sine dilatione Abbati Generali, & Abbatibus ceterorum Monasteriorum denunciari per epistolam encyclicam, ut pro mortuo fiant suffragia; nempe in Monasterio, in quo Monachus obiit, fiant exequia more solito, & Missa solemnis, & unusquisque Sacerdos dicat ter Psalterium Orationum Dominicarum, & Salutationum Angelicarum; item dicatur pro eo Missa solemnis in die Quadragesimo obitus, & in Anniversario. In reliquis vero Monasteriis una Missa dicatur a quolibet Sacerdote, & unum Psalterium Orationum Dominicarum, & Salutationum Angelicarum a non Sacerdote. Pro Abbate vero Generali, & unoquoque ex quatuor Hegumenis idem fiat in toto Ordine, quod fit in Monasterio, in quo Monachus moritur; idque intelligendum est de illis etiam, qui aliquando munere Abbatis Generalis, & Hegumenorum functi sunt, etiam si tales non fuerint, cum mortui sunt. Hunc autem Missarum, & Orationum numerum, quem supra expressimus, augere, vel diminuire poterit Congregatio Generalis pro majori, vel minori Monachorum numero. VIII. Audita morte Summi Romani Pontificis, vel Reverendissimi Domini Patriarchæ nostri, fiant Exequia solemnia in singulis Monasteriis, & unusquisque Sacerdos dicat unam Missam, & non Sacerdos centum Pater noster, & Ave Maria, quod est integrum Psalterium precum. Idem fiat pro Episcopo in Monasteriis, quæ in eius Diocesi sunt, & pro benefactoribus insignibus in Monasterio, cui benefecerunt. IX. In omnibus Cœmeteriis nostris Monachi a secularibus semoti sepeliantur in habitu, quem gessere, sive Professorum, vel Novitiorum. X. Bis in anno fiat Commemoratio pro omnibus Monachis defunctis nostri Ordinis: bis quoque pro parentibus, affinis, & amicis Monachorum, & pro omnibus, qui in Cœmeteriis nostri Ordinis sepulti sunt, & bis pro benefactoribus, & pro illis, qui literas Fraternalitatis Ordinis nostri habuerunt. Semel scilicet mense Novembris, & semel ante initium Jejunii Quadragesimalis. In utraque Commemoratione dicatur in unoquoque Monasterio Missa solemnis, & quilibet Sacerdos dicat unam Missam, & non Sacerdos Psalterium precum.

C. A. P. XIII.

De Eremitis, & Inclusis.

I. Quoniam Patres nostri non modo Cœnobiticam vitam, sed etiam Eremiticam coluere, nobisque tradidere: ideo vestigiis eorum inhaerentes, decernimus, fas esse unicuique Monacho Professio, post exactum tamen a professione Monastica quin-

quennium, & petita prius, obtentaque ab Abbate licentia, in Cellam a communi aliorum Monachorum consortio semotam, claustrum tamen munitam, secedere ad tempus, vel in perpetuum prout ipsi Abbati, & Congregationi Monachorum visum fuerit, ubi orationi, & spiritualibus exercitationibus vacet. Et si firmo corpore fuerit, agellus ei colendus tradatur, vel illud manuum opus exerceat, quod utile fuerit, & conveniens. Probet autem Abbas spiritum Monachi, antequam illi dictam licentiam concedat, ne quid diabolica fraudis in huiusmodi secessu subrepat. II. Minus, quam duo, non sint apud Monasterium Eremitæ; iique in duabus cellis separatis: neque plus, quam tres in totidem cellis. Quod si Monasterium frequens, sit, & voluerint plures, quam tres Monachi vitam Eremiticam colere, tunc bini bini Eremitæ separatim ab aliis in sua quisque cella manebunt, & alter alteri eremita ministrabit in rebus spiritualibus, & temporalibus, eadem omnino ratione, quæ a Regula, & Constitutionibus præscribitur Cœnobitis erga Socios. Idque, si ambo, vel unus eorum Sacerdos fuerit: nam sacram Liturgiam, & Sacramenta Confessionis, & Communionis eodem modo in Oratorio privato frequentabunt, quo frequentantur a Monachis in Ecclesia Monasterii. Si vero ambo non Sacerdotes fuerint, id præstare debent in Ecclesia Monasterii, ad quam pro rebus spiritualibus convenient certis horis, certisque diebus, tum ad cellas suas abibunt. In Festo autem Paschatis Resurrectionis, & in Festo Nativitatis Domini debent omnes Eremitæ tam Sacerdotes, quam non Sacerdotes, ad Ecclesiam Monasterii accedere, ibique Divinum Officium cum Monachis celebrare, & Missam dicere, vel audire: tum si voluerint, poterunt in communi Refectorio cibum sumere: alioquin peractis Divinis Officiis, & salutato Altare, in cellas suas pergunt. III. Curet Abbas Monasterii, quæ circa illos aguntur perspecta habere, & invigilet ne pretextu eremiticæ vitæ otio se dent, aut aliud faciant, quam quod huiusmodi Institutum postulat. Assignet præterea unum ex Monasterio, qui temporibus suis victum, potum, vestitum, & omnia necessaria inclusis, sive Eremitis subministrat. IV. Semel in anno per decem, aut octo dies tenentur Monachi omnes in cellas suas a communi aliorum consortio secedere, & spiritualibus exercitationibus vacare: idque sive ante Nativitatem Domini, sive ante Dominicam Palmarum. Provideat autem Abbas ut secessus huiusmodi inter Monachos sic distribuatur, ut nullum vitæ communi, aut necessariis Monasterii ministeriis detrimendum inferatur.

C. A. P. XIV.

De Monialibus.

I. Monialium curam Ordo noster non suscipiat, nisi de consensu Rûni Domini Patriarchæ, & Episcopi Diocesani in scriptis habendo, & eoque habito, regimen earum ad

ad Abbatem Generalem immediate pertinebit, qui illarum post Reverendiss. D. Patriarcham, & Episcopum Visitator Ordinarium erit, & Gubernator, & Director, & ad eum spectabit eis providere de Patribus Spiritualibus, seu Confessariis, tam ordinariis, quam extraordinariis: & ipse etiam poterit earum Confessiones per se ipsum audire, si voluerit, & Visitatorem aliquem ex Monachis nostræ Congregationis substituere, si impeditus fuerit. II. Si plura fuerint Monialium Monasteria, nullam ab invicem dependentiam habebunt, nec unius Abbatissa alteri præesse poterit, sed unoquoque sua Abbatissa administrabitur, & omnibus Abbatissis præerit Abbas Generalis, ut modo dictum est. Poterunt tamen Moniales ex uno Monasterio in aliud ob urgentem necessitatem transferri, modo adit consensum duarum saltem partium. Monialium, ad quas transfertur, & Episcopi illius loci. III. Nulla Virgo a parentibus, aut aliis coacta, vel seducta, recipiatur in Monasterio: nullaque habitu Monialium induatur, absque licentia Abbatis Generalis, & nisi ex consensu seu suffragiis plusquam mediæ partis Monialium. Habeat autem eas omnes respectu conditiones, quæ in Novitiis Monachis iuxta Constitutiones nostras requiruntur: sitque sexdecim annos nata, cum Novitiatum incipit, neque annum ætatis quadragesimum quintum excedat. Profiteri autem non poterit ante completum biennium Novitiatum. Si qua vero Novitia in ætate legitima constituta, probationis anno nondum expleto, ob infirmitatem ab hoc seculo migratura, pro consolatione animæ suæ ad habitum Professarum admitti desideraverit, coram Abbatissa, & Monialibus ab Abbate Generali, vel ex eius commissione ab aliquo Sacerdote Monacho admitti poterit ad professionem faciendam. IV. Non multiplicentur Novitiæ, vel Moniales ultra numerum earum, quæ ex redditibus propriis Monasterii, vel ex consuetis elemosynis commode possint sustentari. Nihil vero pro earum receptione in Novitiatum vel professione a Monasterio exigatur, excepto vestitu Novitiarum. Et quando vestiendæ erunt habitu Novitiarum, vel habitu Professarum, id fiat in Ecclesia Monasterii coram Abbatissa, & Monialibus in manibus Abbatis Generalis, prævio consensu Episcopi, vel in manibus ipsius Episcopi, monito prius Abbate Generali. V. Velum consecrationis nulli Monialium detur, nisi ab Episcopo; idque Virginibus quidem anno ætatis quadragesimo; Viduis vero anno sexagesimo: nec nisi expletis saltem quinque annis post emissam professionem. Sic autem velatæ, reliquis non velatis, excepta Abbatissa, præcedant, & veli forma distinguantur. VI. In electione Abbatissæ, omniumque Officialium Moniales professæ, quæ duos integros post professionem annos in Monasterio egerunt, suffragia ferant coram Abbate Generali, vel eius Substituto, & coram eo, cui de jure competit. Et quoad ætatem eligendæ, servetur dispositio juris

Canonici: eaque debet esse, quæ annos saltem quinque post emissam professionem in Monasterio laudabiliter vixerit. Reliquæ vero Officialis post exactum a professione biennium, omnium officiorum capaces sunt. VII. Nulla Abbatissa, vel Officialis ultra triennium in eadem Dignitate, vel Officio manere potest, aut confirmari, nisi a Dignitate, vel Officio per integrum triennium vacaverit, nisi necessitas ad petendam dispensationem a Rûno Domino Patriarcha coegerit. Nullaque Monialis succedere poterit in eodem Officio alteri Sorori germanæ; neque in electionibus Officiorum præter duas Sorores tertia, vel quarta suffragium habere potest. VIII. Moniales omnes vitam communem fervent, & omni vitio proprietatis penitus ablato. Curet proinde Abbatissa, ut omnibus de necessario victu, vestitu, ceterisque æqualiter, & sine ulla distinctione provideatur. IX. Quoad Orationem vocalem, & mentalem, & Sacramenta Confessionis, & Communionis, & quoad Missam audiendam, rationem reddendæ conscientiæ, silentium, lectionem ad mensam, & ceteras Regulas, sive Constitutiones omnia observentur a Monialibus, quæ Monachis præscripta sunt. Debent enim in Choro temporibus suis horas Canonicas cantare, Abbatissa, seu Vicaria præsentante. Orationi mentali per semihora in die vacare. Peccata sua Sacerdoti designato semel quavis hebdomada confiteri. Eucharistiam diebus Dominicis, & festis suscipere. Missam quotidie audire. Feria sexta, & quarta post Vespertinum Officium in cellam suam secedentes, manibus in Crucis figuram extensis Psalmum *Miserere* quinque recitare. Non tamen Abbatissæ, sed Sacerdoti Confessario rationem conscientiæ suæ reddere; idque satis erit, si semel in hebdomada fiat. Silentium in Ecclesia, in Mensa, & a Completorio ad Tertiam horam diei sequentis diligenter observare. In communi mensa lectionem libri spiritualis recitare. Omnes denique Regulas, & Constitutiones observare, quæ earum sexui, & statui non repugnant. X. Operi quoque manuum assuescant, quod nimirum Monasterio, & Sororibus utile sit. Officia autem pro Monialium viribus Abbatissa, & Sorores in electione Officialium sic distribuant, ut quæ nimium laboriosa sunt, ter, vel quater in anno mutare possint, & debeant: alioquin Abbas Generalis, si quæ oriantur contentiones, vel murmurationes inter Sorores de gravaminibus Officiorum, auctoritate sua providere poterit, omniaque Officia, præter Abbatissæ solius Dignitatem, mutare. Abbatissam autem neque Sorores omnes, neque Abbas Generalis ante expletum triennium deponere poterit absque Episcopi, aut Rûni Domini Patriarchæ licentia. XI. Confessarius Monialium eligatur ab Abbate Generali, qui sit Sacerdos gravis, bonæ famæ, & provectæ ætatis; nec audeat ingredi earum Monasterium, nisi urgente necessitate, & ob gravem alicujus infirmitatem, & nunquam solus, sed cum socio viro probato, & maturæ